

Öszvér

PRÓZA - LVI. évfolyam, 20. szám, 2012. május 18.

Az állat különösen fényes és tiszta napon tűnt föl a domboldalon, az ő dombjukon. Rágcsálta fűvet, az ő fűüket. Tavaszodott és a tanyaudvar lakói láthatták, hogy az állat föl s alá járkál, néha fölszegi a fejét, és nyerít. Vagy bődül.

Ez egy szamár, szólt végül a tanyagazda, és az emberek többsége már bólogatott is, nahát, igen, ez valóban szamár lehet, látszik a formáján, a fejtartásán, ahogy a fű fölé hajol, ahogyan rág, vagy toppant, jóllehet néhányan azt is bevallották, hogy szamarat még nem láttak, de azért olvastak erről az állatról, olvasták, hogy ilyen, egészen pontosan, ilyen is lehet. Az állat mindeközben rágott, a farkával legyezte a legyeket, amik fűtökben szálldostak elő, mindenféle résekből és hasadékokból, a földből, a kérgek, a ki tudja, mikor lefektetett, mozdíthatatlan kőlapok és az ólak megbarnult gerendái alól. A kutakból. A pincékből. Lezártak hitt ládákból. A legyek nyilván a sok trágya miatt jöttek elő. Meg a meleg miatt. És persze a fény miatt is. Ó, mennyire furcsa volt, hogy ők, a tanyalakók mégis a domboldal felé tekintettek.